

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi G. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 14 marca 2006 r., sygn. akt I Ca (...), wydanego w sprawie

z powództwa G. K.

przeciwko A. H.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lipca 2008 r.,

odrzuca skargę i zasądza od G. K. na rzecz A. H. 1200 (tysiącdwieście) zł kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Prawomocnym wyrokiem z dnia 14 marca 2006 r. Sąd Okręgowy w R. – na skutek apelacji pozwanego – zmienił wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 30 listopada 2005 r., zasądzający od pozwanego na rzecz powoda 8000 zł z ustawowymi odsetkami oraz 1840 zł kosztów procesu, w ten sposób, że oddalił powództwo i zasadził od powoda na rzecz pozwanego 2455 zł kosztów procesu za obie instancje.

Od wyroku Sądu Okręgowego pełnomocnik powoda wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z

2005 r. Nr 13, poz. 98) jest – podobnie jak skarga kasacyjna – środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisów prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. – na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę – ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z dnia 18 stycznia III CNP 21/05 niepubl.).

W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że obciążający skarżącego obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06 niepubl.).

Tymczasem skarżący poprzestał na stwierdzeniu, „że zmiana lub uchylenie skarżonego wyroku jest niemożliwa oraz nie istniała wcześniej – sprawa z uwagi na

wartość przedmiotu zaskarżenia poniżej pięćdziesięciu tysięcy złotych nie jest sprawą kasacyjną, w której zgodnie z art. 398² § 2 k.p.c. przysługiwałaby skarga kasacyjna”. Takie stwierdzenie nie odpowiada przedstawionym wyżej wymaganiom. Nie ma zatem podstaw do uznania, że zostało spełnione wymaganie przewidziane w art. 424¹ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c. oraz art. 98 w związku z art. 391, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.).